

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ «ΚΡΑΤΑΕΙ» ΠΙΣΩ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ;

Από τον
Ιγνάτιο Καίτζεζίδη*



Αν συγκρίνει κάποιος τη Θεσσαλονίκη με πόλεις του εξωτερικού ανάλογου μεγέθους, θα διαπιστώσει με απογοήτευση πως βρίσκεται πολύ πίσω σε όλα τα θέματα: υποδομές, ευκαιρίες, προοπτικές. Εδώ και χρόνια αποδεχτήκαμε με χαρά τον ρόλο του δεύτερου σε όρους marketing «συμπρωτεύουσα» της χώρας, αντί να διεκδικήσουμε τον ρόλο του πρώτου σε όρους ουσίας «πρωτεύουσα» των Βαλκανίων. Συμβιβαστήκαμε έτσι με το μέτριο, με έναν εγχώριο τίτλο αναγνώρισης, που πρακτικά απλά υπνώτισε τις προσδοκίες μας και βρεθήκαμε να τρέχουμε πίσω από τα γεγονότα που έχουν μεγαλύτερη ταχύτητα από εμάς. Και παρότι διατηρήσαμε το προνόμιο της εγγύτητας με τις γειτονικές χώρες, δεν καταφέραμε ποτέ να κεφαλαιοποιήσουμε τα οφέλη του.

Οι δυνατότητες της Θεσσαλονίκης έχουν χλιοσυζητηθεί. Έχουν γραφτεί εκατοντάδες άρθρα, κατατέθηκαν δεκάδες μελέτες και προτάσεις. Τίποτε δεν κινείται και τίποτε δεν υλοποιείται. Μια διαρκής ανακύκλωση διεκδικήσεων και υποσχέσεων και κάθε 20 χρόνια ίσως ένα μεγάλο έργο, με τη μορφή ελεημοσύνης και με σκοπό να σταματήσει η γκρίνια φορέων και κοινωνίας για το ότι τίποτε δεν συμβαίνει στη Θεσσαλονίκη. Αν αναζητήσει κάποιος τα μεγάλα έργα της πόλης, θα βρει ελάχιστα και αυτά απλωμένα στην έκταση του χρόνου. Το λιμάνι



της πόλης ίδιο και στάσιμο για δεκαετίες. Αναξιοποίητες εκτάσεις χιλιάδων στρεμμάτων, ελάχιστες συνδέσεις με τη νησιωτική Ελλάδα. Το αεροδρόμιο το ίδιο. Μικρό και περιφερειακό, μακριά από τα μεγάλα οράματα να γίνει hub της περιοχής. Τα τρένα, με ίδια βαγόνια, στις ίδιες γραμμές, με την ίδια εικόνα. Η θαλάσσια συγκοινωνία ανύπαρκτη σε έναν φυσικό Κόλπο που θα μπορούσε να συνδέσει πολλές περιοχές και να δώσει μια μοναδική εικόνα στον Θερμαϊκό. Το μετρό έχει γίνει ανέκδοτο, αφού δεν μπορούμε πλέον να μετρήσουμε

τις παρατάσεις που δόθηκαν για την ολοκλήρωσή του.

Το κράτος έχει αποδείξει ακόμη και στις εποχές της οικονομικής ακμής πως έχει μια αδιάφορη στάση προς την πόλη. Την αγνοεί και ως μέγεθος και ως προοπτική. Πολύ δε περισσότερο σε εποχές οικονομικής στενότητας και αυτό φαίνεται και στην περικοπή του προγράμματος δημόσιων επενδύσεων.

Μένει, λοιπόν, να αναλάβει τον κύριο ρόλο της ανάπτυξης η επιχειρηματικότητα. Να ενεργοποιηθούν οι συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, να γίνει πρόσκληση σε ξένες επενδύσεις, να ανα-

τρέξουμε σε προτάσεις που κατά καιρούς υποβλήθηκαν και δεν προχώρησαν επειδή χρόνιασαν στα συρτάρια της γραφειοκρατίας. Η Θεσσαλονίκη πρέπει να αναπτύξει τη δική της δυναμική και τις δικές της πρωτοβουλίες, αν θέλει να κερδίσει το στοίχημα με το μέλλον. Διαφορετικά, αν μείνει υποταγμένη στη μοίρα της και δείχνει ότι είναι ευγνώμων με ό,τι της «πετούν», για ό,τι κι αν ρωτούν οι ξένοι που θέλουν να έρθουν στην Ελλάδα, η απάντηση θα είναι ίδια με αυτή του μετρό, ότι απλά «δεν υπάρχει».

* Δήμαρχος Πυλαίας-Χορτιάτη, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ